

Kifizeti.

– Szerintem az. Néha van egy-egy újdonság, amit nem ismerek, abból szoktam venni kóstolóba. Meglepem magam.

– Értem – nézi az almákat –, de olyan furán néznek ki. Nem szeretem az új dolgokat.

Elpakolja a szatyrába a nagy részét, egyet elől hagy.

– Akkor ez a magáé – rakja le a pult szélére. – Kóstolja meg.

– Nem lehet. Azt nem lehet – tiltakozik és vissza akarja adni.

– Már kifizettem, ugye? – néz mélyen a szemébe. – Az enyém és azt csinálók vele, amit akarok. Ez a magáé – mosolyog bátorítólag. Nem kell félni az ismeretlentől. Még az is lehet, hogy valami olyat talál, amit már régóta keres.

Értetlenül néz, de a mosoly átragad rá.

– Köszönöm – süti le a szeméit. – Elfogadom.

Elmegy.

Sokáig nézi, ahogy lassan elballag, kifordul az ajtón. Vissza sem nézve.

A műszak végén megint jól sikerül az öltözőbe érni, senki nem zavarja.

Fura, hogy végig rá gondol. Arra a férfira. Nem is. Arra az emberre. Soha nem látta, mégis mintha ismerős lenne. Innen a boltból? Nem. Ez valami régebből... mélyebbről.

Mintha egy fátylat lebbentett volna fel az a nyugodt pillanat, ahogy ott néztem, ahogy ott láttam: és a zűrzavar eltűnt, és ott vagyok, és hirtelen minden kisimul, és aztán ott van ez az ember... és az örült, forgó káosz közepében, a mindent elsöprő hurrikán tengelyében a mélységes csöndben, ott, mintha megnyílt... megnyílna valami.

Mi nyílt meg?

Nem tudom.

Kivel lehetne beszélni erről? Biztos van valaki. Muszáj beszélnem erről valakivel. Megtörtént egyáltalán? Igen. Itt van a gyümölcs. Most, itt van ez a gyümölcs, amiről nem is tudtam: gránátalma.

Nehezen, de sikerül feltépni a héját.

A vörös lé végigcsorog az ujjain, kézfejen, végig a karján és ő a nyelvével vadássza a cseppenkénti mámort.

Szép nap volt a mai és az ismeretlen savanykás-édes gyönyörűség.

És az ezerfejű nyughatatlan város is csak egy ember.

Aki mosolyog.

Tiszatáj, 2017/4.

Balázs Imre József

DYLANOLÓGIA

(tekintet)

nézd itt ezt az utcát jártál már itt emlékszel megnéztük ezt a fát megnéztük a kerítést aztán elbújtam egy oszlop mögé előled hogy ne láss reggeledett mentem volna már tovább erről az utcáról te még maradtál volna nézni

harmonikaszivaj pásztorfurulyák vad hangja vezet át a következő napba minket

nézd itt ezt a padot rajta beleégett cigarettanyomok nézd a szélük akár egy-egy hullámtaraj amely akkor indul el ha ékszered vízbe dobod szemben velünk a legszomorúbb arcok de elindul bennünk egy másik zene miközben nézzük a kerítéseket s a lécei között felfénylő réseket

(egyszerű)

„ne ird alá a neved kipontozott helyekre”

(Bob Dylan)

ne írd alá akármit de főleg ne akárhol vannak erre alkalmatlan helyek vannak akik túl jól tudnak mindent helyetted is

ne indulj el még a vonathoz ha van két eltölthető órád azokkal akiket ugyanúgy most látsz először mint aztán a vonatozókat de összekapcsol benneteket addig valami távoli szimpátia a halványsárga lámpa-égők iránt

követned kell egy kertbe vezet drótokról lóg le ott a halványsárga fény ne írd alá akármit ezt mondják ott neked de főleg ne akármi alá

(kigúnyol)

belépsz a szobába már rég várnak ott a mindenféle lények a sok leltárba vett arc hosszú a variációk sora

belépsz a szobába könnyű így noha az épület is elindult ma feléd itt leszel ma híres én egy színház vagyok mondja homlokzatomon angyalokat hordozok

az arc aki a nyelvét nyújtja ott áll legelől a nyelve kétágú a tekintete sárgán világít feléd ki az aki legmesszebről néz ma beléd történetek keringenek zúgnak a nevetések ez egy ilyen arcyűjtemény a katalógus messze földön ismert kísérőzenéje elszakad ma tőle kering a fejek fölött a legfehérebb arctól kérdezi hogy él-e

(káosz)

„i accept chaos. i am not sure whether it accepts me”

(Bob Dylan)

érzékek zűrzavarában ülsz itt túl sok minden ami rád töri az ajtót ablakot szekrényajtót padlódeszkát

körülkerítették háromdimenziós terebben új idomokat új dimenziókat kell hirtelen kitalálni átlépni a mindig másba a szinte akárki másba meglátogatod a chaos szigeti szerzeteseket csónakon evezel oda olajbogyókkal és vörösborral fogadnak fehér falak vörös téglák sötét allék várnak

messze a rég kihült világítótorony romjai ahol egykor földet értek a legmesszebről jött madarak földet-e vagy inkább tornyot ereszd le itt eveződ megérkezted ereszkedj bele az áramlatokba a csónakot körülfogó gömbbe bármerre nyúlsz távolodik tőled kerülete

Korunk, 2017/4.

Balázs Imre József 1976-ban született Székelyudvarhelyen. Verset és esszét ír. József Attila-díjas.

VIKINGEK

Történelmi fénykoruk lezárultát követően majd' egy évezreddel a vikingek ismét útnak indultak, hogy meghódítsák a nyugati populáris kultúrát. Szarvas sisakjaik – melyeket valójában sohasem viseltek – ma ott láthatók számos termék logóján, bárók homlokzatán és a sportmezeken. Ennél is jelentősebb győzelem azonban, hogy mind a zenei, mind a vizuális kultúra fontos fellegváraikat sikerült bevenniük, olyan szubkulturális színterektől kezdve, mint a skandináv metálzene, egészen a nagy költségvetésű kortárs sorozatokig. Hogy a viking mitológia időről időre történő „újrahasznosítása” – amelyet már Richard Wagner, illetve a 19. századi irodalom is gyakorolt – mennyiben tekinthető autentikusnak, arról persze lehetne vitatkozni. De a 20–21. század misztikumra éhes nagyközönsége valószínűleg egyáltalán nem bánja, ha kiderül, hogy a vikingek – akárcsak a mondavilágukból szintén merítő *Twin Peaks*ben a baglyok – nem azok, aminek látszanak.

